06/08/2020

Владика Јоаникије: Православна вјера је очни живац већинског народа Црне Горе у који се не смије дирати

Удар нађе искру у камену. Тако је удар на Српску Цркву и православље у Црној Гори добио и громогласни одговор од младог нараштаја као из уста Његошевих и његовог владике Данила који се сублимира хришћанском саможртвеном лозинком: Не дамо светиње!

Донедавно су вјерујући људи са стране на Црну Гору гледали као на земљу великих светиња чији народ није нарочито побожан, а сада се, у овој борби са неправдом показало да је православна вјера очни живац већинског народа Црне Горе у који се не смије дирати. И они који су то учинили знају да су

направили кобну грешку, али им демон власти не да да дођу себи и да се покају.

Овако за „Новости“ говори Епископ будимљанско-никшићки Јоаникије, поводом данашњег јубилеја – 800 година постојања епархије чији је владика. Подсећајући да је Епархија будимљанска једна од првих осам епархија коју је основао Свети Сава 1220. године, епископ објашњава да је 350 година била насилно укинута, али да је 2001. године обновљена. Симболично и његовим увођењем у трон будимљанских епископа, 4. августа 2002. године.

Ево мене и дјеце моје духовне, коју ми даде Бог, казали сте у бесједи после увођења у трон. Како данас видите своју духовну дјецу? На каквом су путу?

-Ове исте ријечи могу и данас да поновим али са радосним искуством од 19 година заједничког интензивног рада и многих тешкоћа које смо пребродили. Побеђивали смо искушења и потврђивали свој вјерски, светосавски идентитет и косовско-његошевски завјет. Љубав нашег народ према Цркви и његова оданост светињама, његова безрезервна подршка свештенству и архијерејима дошла је посебно до изражаја од када смо отворено и брутално нападнути од неокомунистичке власти у Црној Гори. Вјерујући народ је брзо и правилно схватио да је тзв. Закон о слободи вјероисповијести усвојен од стране владајуће већине у Скупштини Црне Горе са циљем да се угрози слобода вјере, канонски поредак, идентитет светиња и опстанак Српске Православне Цркве и њених светиња у Црној Гори.

Зашто је била важна обнова Епархије будимљанско-никшићке?

-Устоличење је било истовремено попуњавање епископског трона у Ђурђевим ступовима 350 година од њеног насилног укидања и дуготрајног страдања. Спољашња слика епархије у моменту њене обнове 2002. године била је забрињавајућа. Али, невидљиви, дубоки коријени светосавља напајали су, међутим, непресушном снагом божанске благодати душу нашег народа, те је у свим временима непоколебиво остао на свом месту. Са обновом епархије народ се сабрао око својих светиња и свештеника да са великом вољом учествује у њеној духовној и материјалној обнови.

Је ли била тежа духовна или материјлна обнова?

-Ми смо гледали да успоставимо њихову равнотежу. Наравно, много је лакше зидати, укршавати и обнављати светиње него изграђивати живу Цркву Божју. Најбоље је када то двоје иде истовремено и заједно. Сада нам је највећа

обавеза да приведемо завршетку градњу и украшавање Саборног храма Светог Симеона Мироточивог у Беранама. Гледамо, заједно са нашим ктиторима и добротворима, да све урадимо лијепо и квалитетно како се не бисмо постидјели пред недостижним ктитором и небеским покровитељем Светим Симеоном Немањом. Не ваља када журба и нестрпљење иду на штету квалитета и љепоте.

Важан је и храм у Плужинама.

-Наша је велика обавеза наставак градње Саборног храма Светог патријарха Макарија у Плужинама. Он је много значајан за нас, а посвећен је Светом Макарију Соколовићу, обновитељу Пећке патријаршије.

Са својим вјерним народом подигли сте десетине богомоља широм епархије.

-До сада смо започели 65 нових храмова од којих је већина завршена и освештана. Осим тога, обновили смо више од 30 старих цркава и манастира, највише оних који су били порушени до темеља. Изградили смо десетине парохијских домова и манастирских конака. Све то сведочи у којој мери се благочестиви народ, са свештенством и монаштвом, укључио у узвишено дело обнове и изградње светиња.

Да ли је то утицало и на свијест о светосавском наслеђу?

-Обнова и изградња светиња, ишла је са обновом памћења и продубљивањем свести о живом светосавском наслеђу и духовности. Значајну улогу у томе имали су многобројни свештеници и монаси, ктитори, добротвори, архитекте, градитељи, уметници… Подстакла је, такође, и многобројне научнике да озбиљно истражују ово до сада запостављено, али за науку врло интересантно подручје.

Било је и примера искреног пожртвовања вјерника који су учествовали у обнови.

-У календару поменуте обнове посебно мјесто припада људима који су се у ово дјело укључили данонoћним трудом и љубављу не жалећи да и од својих уста одузму и дају свој прилог. Они су нам увијек додавали снаге и оптимизма да никада не посустанемо.

Братска слога

Епархија будимљанска је једна од осам епархија које је основао Свети Сава

1220. године.

-Његов брат од стрица жупан Првослав подигао је раније манастир Ђурђеве ступове на Лиму. Уз сагласност њих двојице, Ступови су пре осам вјекова постали сједиште Будимљанске епархије. Избор сједишта је по много чему знаковит. Између осталог, свједочи да су Свети Сава и жупан Првослав живели у љубави и сложно радили на истом дјелу, да су превазишли болне неспоразуме које су имали њихови очеви, браћа Стефан Немања и Тихомир. Осим тога, први будимљански епископ био је Јаков, хиландарски монах и ученик Светог Саве. Имамо врло увјерљиве доказе да је у време првих Немањића, а и касније, ова епархија доживјела процват у духовном, културолошком и градитељском погледу. Уздигнута је на степен митрополије у 15. вијеку.

Извор: *Новости*

— spc.rs